

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΟΥΑΛΛΟΤ

ΟΝΕΙΡΟ ΗΤΑΝ Κ' ΕΣΒΥΣΕ...

ΠΡΟΣΩΠΑ } ΣΙΜΩΝΗ, 35 ετών.
 } ΠΕΤΡΟΣ, 35 ετών.

(*Η Σιμώνη κάθεται μπρός σ' ένα κομψό γραφείο και γράφει. Σιμά της, σ' ένα βάζο, βρισκείται ένα κόκκινο τριαντάφυλλο. Έξαφνα αφήνει την πένα και λέει:*)

ΣΙΜΩΝΗ.— Μά τι έχω σήμερα; Είμαι άφηρημένη... Δεν μπορώ να γράφω... Και όμως πρέπει ως το βράδυ να το έχω τελειώσει αυτό το άρθρο. Είπε τόσα χρόνια που συνεργάζομαι στο περιοδικό «Η Ελευθέρα Γυναικας». Ένα περιοδικό φεμινιστικό, προοδευτικό. Είμαι ή πιο τακτική του συνεργάτη κι' όμως άποψε δεν μπορώ να συγκεντρώσω την ατμή μου. (*Ποιεί το τριαντάφυλλο από το βάζο και το μυρίζει*). «Αχ, τί όφραία!... Τι γλυκό άρωμα!... Και τί όφραίο χρώμα ποιεί αυτό το τριαντάφυλλο!... Είπε πορφυρό σαν τί χαλί ή ξεκίνο... το ή Πέτρον Ντενό. Μά, τί είνε αυτό που λέω; Τρελλάθηκα Σιμώνη!... Άφρησ το τριαντάφυλλο και τί κόκκινα χαλί και κίτταξε τί δουλειά σου, λοιπόν... Τι θα γράφω σήμερα; Το θέμα μου είνε: «Η Άνεξάρτητη Γυναικας». Έμπρός, λοιπόν. (*Γράφει*): «*Η γυναικας γιά να είνε πραγματικά εύνυχισμένη πρέπει να είνε ανεξάρτητη, να ζή μόνη...*» (*Πάνει το γράφισμο*). Και όμως... Τώρα τελευταία έχω άλλάξαι ιδέες. Η μοναξιά με λήγει... «Αχ!... Ναι, είν' αλήθεια, ότι έχω μαζί μου την Σουζέτα, την άνεργή μου, ή όποια είνε πόλεις είνεσι χρόνον και την όποια μεγαλύτερα σχεδόν έγω... Είνε ένα εύνιμο και χαριτωμένο κορίτσι, είνε ή παρηγοριά μου... αλλά... αλλά δεν μου φτάνει πια ή δική της συντροφιά. Από τον καιρό που γνώρισα τον Πέτρο έχω αλλάξει πολύ. Θεέ μου!... Τι όφραία που είνε τί μάτια του!... Τι γλυκό το βλέμμα του! Η καρδιά μου χτυπάει τόσο δυνατά όταν τα θυμάμαι... Τελειώσε... Δεν μπορώ να γράφω σήμερα. Αλλά πώς μπορώ να μένω ήσυχ ήσυχ τον περιμένο άποψε; Μοί είνε χτές:— «Άφρησ το βράδυ άφρησ να σάς δώ». Κι' ένω μου έλεγε αυτά τό λόγια, τό μάτια του ήσαν γενναία ύποψοίς... Κιτι σπουδαίο θα μου πη άποψε άσφαλός. Ναι... Το προσθάνοια... Ω, θεέ μου!... Γοημο δει! Μά είμαι λοιπόν ερωτευμένη; Ω, πώς θα γελάω ή Σουζέτα όταν της τό πώ! Είμαι μεγαλύτερη τίς δέκα πέντε βόλληρα χρόνια και μέ θεωρεί γι' αυτό «κορίτσι»! Μά κι' ό Πέτρος έχει την ίδια ήλιμα κι' εμένα. Και είνε και αυτός μόνος στον κόσμο. Δεν θα είνεστε λοιπόν καθόλου άναρμιστο ζευγάρι. Φαίνεται μάλιστα τόσο στοργικός στην Σουζέτα! Ω, φοβίς άλλο, θα είνε γι' αυτήν ένας καλός θεός, ένας πολύτιμος προστατής, όποις θα είνε ένας πιστός σύζυγος γιά μένα. Ναι, θα είνεστε εύνυχες! Έχομε τί ή δια γούστα, τίς ίδιες ιδέες. Γι' αυτό τον συμπάθω, κι' έχω... έχω πού ως τόρα δεν άγάπησα κανένα.

(*Έξάφνα γεννά ή πόρτα. Η Σιμώνη συγκινείται. Πετάρει τα έπιάνο κι' ανοίγει. Είνε ό Πέτρος*).

ΠΕΤΡΟΣ.— Σιμώνη!

ΣΙΜΩΝΗ.— Ω, ήρθατε Πέτρο;

ΠΕΤΡΟΣ.— «*Ηοιά, άγαπητή μου ήλιμ. Δεν σάς είνε χτές ότι θα ερχόμουν άποψε;*

ΣΙΜΩΝΗ.— Καθίστε, ήλιε μου.

ΠΕΤΡΟΣ.— (*Κάθεται*). Είμαι πολύ εύνυχης, πολύ εύνυχης... ΣΙΜΩΝΗ.— Κι' έχω.

ΠΕΤΡΟΣ.— Πρέπει να μέ συγχωρήτε.

ΣΙΜΩΝΗ.— Νά σάς συγχωρώ;

ΠΕΤΡΟΣ.— Ναι...

ΣΙΜΩΝΗ.— Σάς συνέθη τίποτε τό πολύ εύνυχιστο;

ΠΕΤΡΟΣ.— Ναι, κάτι τό πάρα πολύ εύνυχιστο.

ΣΙΜΩΝΗ.— Ω, τότε δεν είνε δυνατών παρα να είνε εύνυχιστο και γιά μένα αυτό που σάς συνέθη. Μά πέστε μου όμως περί τίνας πρόκειται;

ΠΕΤΡΟΣ.— Παντρεύομαι!...

ΣΙΜΩΝΗ.— Παντρεύεστε;

ΠΕΤΡΟΣ.— Ναι.

ΣΙΜΩΝΗ.— Λοιπόν;... Τι έγγραφα;... Α, ναι!...

ΣΙΜΩΝΗ.— Αηλαδή... Ξητήσατε σέ γάμο αυτή που θέλατε να πάρετε γιά γενναία σας, ή πρόκειται να την ξητήσατε;

ΠΕΤΡΟΣ.— Πρόκειται να την ξητήσω...

ΣΙΜΩΝΗ.— (*πολύ συγκινημένη*).— Α!... Και ποιά είν' αυτή;

ΠΕΤΡΟΣ.— Δεν τό μαντεύετε;

ΣΙΜΩΝΗ.— (*μέ φωνή σβουμένη*).— Όχι... Ποιά είνε;...

ΠΕΤΡΟΣ.— Η Σουζέτα... Η άνεργή σας... Η κοουλίτσα σας, όποις την λέτε...

ΣΙΜΩΝΗ. (*μόλις συγκρατώντας την άγωνία της*).— Μά... δεν είνε δυνατών... Η Σουζέτα... ή Σουζέτα είν' άκόμα ένα παιδί...

ΠΕΤΡΟΣ.— Είνε είνεσι χρόνον, δεκαποινίς. Και τόσο όφραία! «Α, είμαι τρελλά ή ερωτευμένης μαζί της!... Πώς δεν τό καταλάβατε τόσον καιρό;...

ΣΙΜΩΝΗ. (*προσπαθώντας να γελάω*).— Μά... θα είνε άστείο!... Είσατε δέκα πέντε χρόνια μεγαλύτερός της...

ΠΕΤΡΟΣ.— Αυτό όμως δεν εμποδίζει την Σουζέτα να είνε τρελλά ερωτευμένη μαζί μου.

ΣΙΜΩΝΗ.— Η Σουζέτα... Χά! Χά! Χά!

ΠΕΤΡΟΣ.— Ναι... Μοί τό είνε πρό όλιγον. Είσατε μαζί στον κήπο του Λουξεμβούργου. Είχαμε εκεί συνθεοδ... ΣΙΜΩΝΗ.— Η, την πονήρη... Κι' εμένα μου είνε ότι θα γίνωινε σέ μένα τίς φίλη.

ΠΕΤΡΟΣ.— Λοιπόν δεν είνε εύνυχιστημένη, Σιμώνη. άφρησ ό ή άποχτησε έτσι κι' ένω άνεργή;

ΣΙΜΩΝΗ.— Μά... είνε τρελλά!... Άκούτε;... Τρελλά!... Νά πάρετε έσείς την Σουζέτα!...

ΠΕΤΡΟΣ.— Είνε τρελλά γιά σας, Σιμώνη, που δεν άγάπησατε ποτέ σας, που δεν είσατε καθόλου αισθηματική.

ΣΙΜΩΝΗ.— Ναι... Ναι... Πού δεν άγάπησα ποτέ μου... Νά! Χά! Χά!... Και που είνε τόρα ή Σουζέτα;

ΠΕΤΡΟΣ.— Περιμένει στον κήπο. Θέλει να της πάω την άπάντησή σας. «Και να μη θέληρη ή θεία μου, έχω πάλι θα σέ πάρω», μου είνε. Την καθούμασα, της είπα πώς ή θεία θα τό δεχτεί και ήθα να σάς τό πώ. Έλάτε λοιπόν μαζί μου να πάμε και οι δύο να την βρούμε. Θα χαρή τόσο! Φοβάται, βλέπετε, λιγάκι μήπως την μαλώσετε.

ΣΙΜΩΝΗ. (*άναστενάζοντας*).— «Ας είνε... Δεν λέω όχι... Σάς έχω πάντα μάλιστα να ξητήσετε εύνυχισμένοι. Δεν μπορώ όμως νάφρω τόρα μαζί σας... Πηγαίνετε έσείς να την βρήτε. Έγω να γράφω ένα άρθρο γιά την «Ελευθέρα Γυναικας». Το θέλουν άποψε...

ΠΕΤΡΟΣ.— Όστε έχομε την συγκρατάει σας, θεία!...

ΣΙΜΩΝΗ. (*χαμογελώντας πικρά*).— Ναι, άνεργή μου... (*Ο Πέτρος φιλεί τό χέρι της και φεύγει*).

ΣΙΜΩΝΗ. (*Μόνη*).— Θεέ μου!... Δός μου άφρησ!... Δόσε μου τί δναμι να μπορέσω να κρησω ως στο τέλος τό μαγευτικό μου, τον πόνο μου... Ναι, πρέπει να είμαι γενναία... Πρόκειται άλλωστε γιά την εύνυχια όνο τόσο άγαπητόν μου πατριότατον!... Ονειρο ήταν κι' έσθουσε, φτωχή Σιμώνη! Καπνός και διαλύθηκε... (*Κάθεται σέ το γραφείο της*). Λοιπόν;... Τι έγγραφα;... Α, ναι. (*Γράφει*). «*Η γυναικας γιά να είνε πραγματικά εύνυχισμένη, πρέπει να είνε ανεξάρτητη, να ζή μόνη...*» Αχ, Θεέ μου!... Τι φέμμα!... Τι φέμμα!... (*Αφήνει την πένα και κλαίει μέ δυνατούς λυγμούς*)...

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ ΑΓΓΕΛΟΣ

Τό παιδάκι της άκόμα μέ την ύμη άροστομένη αναδενεται στό στομάχι και βαρειά-βαρειά άνασαινει. Στο πλερόν του πάντα ξεκίνη μέ λαχτάρα τό κνιτάζει, μά στιγμοδία δεν τ' άφήνει, μά στιγμή δεν ήσυχάζει.

Κι' όποις τί θοορεί να γέρνη στο ζεστό προσκέφαλό του ξεγελιέται και την παίνοει γιά τό φύλλα άγγελό του. Γιατ' είν' όμορφη στη λύπη όποις είνε τί χαρά, που λές άλλο δεν τίς λείπει μόνο τό φτερό.

Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ